Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (üheksas koda)

18. juuli 2013*

Põllumajandus — Impordilitsentside süsteem — Määrus (EÜ) nr 1291/2000 — Artikli 35 lõike 4 punkt c — Impordilitsentsi väljastamise taotlemisel esitatud tagatised — Impordilitsents — Litsentsi kasutamise tõendi hilinenud esitamine — Sanktsioon — Tagastamata jäetava summa arvutamine — Määrus (EÜ) nr 958/2003 — Tariifikvoodid

Kohtuasjas C-211/12,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Corte d'appello di Roma (Itaalia) 26. märtsi 2012. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 3. mail 2012, menetluses

Martini SpA

versus

Ministero delle Attività produttive,

EUROOPA KOHUS (üheksas koda),

koosseisus: koja president J. Malenovský, kohtunikud U. Lõhmus (ettekandja) ja A. Prechal,

kohtujurist: N. Wahl,

kohtusekretär: ametnik A. Impellizzeri,

arvestades kirjalikus menetluses ja 21. märtsi 2013. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— Martini SpA, esindajad: *avvocati* F. Capelli ja M. Valcada,

— Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* F. Varrone,

— Kreeka valitsus, esindaja: X. A. Basakou,

— Euroopa Komisjon, esindajad: P. Rossi ja B.-R. Killmann,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb seda, kuidas tõlgendada komisjoni 9. juuni 2000. aasta määruse (EMÜ) nr 1291/2000, millega sätestatakse põllumajandussaaduste ja -toodete impordi- ja ekspordilitsentside ning eelkinnitussertifikaatide süsteemi kohaldamise ühised üksikasjalikud eeskirjad (EÜT L 152, lk 1; ELT eriväljaanne 03/29, lk 145), muudetud komisjoni 20. veebruari 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 325/2003 (ELT L 47, lk 21; ELT eriväljaanne 03/38, lk 239) (edaspidi: „määrus nr 1291/2000"), artiklit 35.

2 Eelotsusetaotlus on esitatud Martini SpA (edaspidi „Martini") ja Ministero delle Attività produttive (edaspidi „Ministero") vahelises vaidluses sanktsiooni summa üle, mis määrati impordilitsentsi kasutamise tõendi hilinenud esitamise eest.

Õiguslik raamistik

Määrus nr 1291/2000

3 Määrus nr 1291/2000 tunnistati kehtetuks ja asendati komisjoni 23. aprilli 2008. aasta määrusega (EÜ) nr 376/2008, millega sätestatakse põllumajandussaaduste ja -toodete impordi- ja ekspordilitsentside ning eelkinnitussertifikaatide süsteemi kohaldamise ühised üksikasjalikud eeskirjad (ELT L 114, lk 3). Põhikohtuasja asjaolude asetleidmise kuupäeva arvestades kohaldub põhikohtuasjas siiski määrus nr 1291/2000, mille põhjendused 10 ja 12 on sõnastatud järgmiselt:

„(10) Ühenduse määrustega, millega [põllumajandussaaduste impordi- ja ekspordilitsentsid ning eelkinnitussertifikaadid] on kasutusele võetud, sätestatakse, et nende väljaandmise tingimuseks on tagatise esitamine, millega garanteeritakse kohustus importida või eksportida litsentside ja sertifikaatide kehtivusajal. On vaja määratleda moment, millal kohustus eksportida või importida on täidetud.

[...]

(12) Mõnikord kasutatakse impordilitsentse koguseliste impordipiirangute haldamiseks. See on võimalik üksnes siis, kui väljaantud litsentside kohaselt toimunud impordist on võimalik teada saada suhteliselt lühikese aja jooksul. Sellistel juhtudel ei nõuta tõendite esitamist litsentside kasutamise kohta mitte ainult laitmatu juhtimise huvides, vaid need on vajalikud ka koguseliste impordipiirangute haldamiseks. Kõnealused tõendid esitatakse litsentsi esimese koopia koostamisega ning vajaduse korral vastavate väljavõtetega. Neid tõendeid on võimalik esitada suhteliselt lühikese aja jooksul. Seetõttu tuleks nimetatud tähtaeg kindlaks määrata juhtudeks, kui ühenduse eeskirjad koguseliste impordipiirangute haldamise kohta sellele viitavad."

4 Määruse artikkel 35 sisaldab sätteid, mis reguleerivad tagatiste vabastamise korda ja määravad kindlaks, millistel tingimustel ja millises ulatuses ei kuulu tagatis tagastamisele. Selle artikli lõige 2 sätestab:

„Kui importimise või eksportimise kohustust ei ole täidetud ja kui artiklite 40, 41 või 49 kohaldamisest ei tulene teisiti, ei tagastata tagatist summa osas, mis on võrdne:

a) 95% litsentsil või sertifikaadil märgitud koguse

ja

b) tegelikult imporditud või eksporditud koguse vahega.

Kui litsents on välja antud ühikute alusel, ümardatakse vajaduse korral eespool nimetatud 95% arvutamise tulemus vahetult järgmise väiksema ühiku täisnumbrini.

Kui imporditud või eksporditud kogus on väiksem kui 5% litsentsil või sertifikaadil märgitud kogusest, jäädakse tagatisest täielikult ilma.

[...]"

5 Artikli 35 lõige 4, mis käsitleb muu hulgas sertifikaadi kasutamise tõendi esitamise hilinemise tagajärgi, on sõnastatud järgmiselt:

„4.

a) Artikli 33 lõike 1 punktides a ja b osutatud tõendid tuleb esitada kahe kuu jooksul alates litsentsi või sertifikaadi kehtivusaja lõppemisest, välja arvatud vääramatu jõu korral,[...]

b) Tagatise summat, mida ei tagastata koguste puhul, mille kohta seoses toetuse eelkinnitust sisaldava ekspordilitsentsiga ei ole tõendeid esitatud punkti a esimeses taandes sätestatud tähtaja jooksul, vähendatakse [erineva protsendimäära võrra vastavalt tõendi esitamise hilinemisele, mida arvutatakse kuukaupa alates litsentsi või sertifikaadi kehtivusaja lõppemisest.]

c) Muudel kui punktis b esitatud juhtudel on tagatise summa, mida ei tagastata koguste puhul, mille kohta ei ole tõendeid esitatud punktis a sätestatud tähtaja jooksul ja hiljemalt 24. kuul alates litsentside või sertifikaatide kasutusaja lõppemisest, 15% summast, mida ei tagastata, kui tooteid ei impordita ega ekspordita; kui antud toote kohta on olemas erinevaid tagatismäärasid sisaldavad litsentsid või sertifikaadid, kasutatakse kaotatava summa arvutamiseks impordi või ekspordi suhtes kohaldatavat madalaimat määra.

[...]"

Määrus (EÜ) nr 1162/95

6 Komisjoni 23. mai 1995. aasta määruse (EÜ) nr 1162/95, millega sätestatakse teravilja ja riisi impordi- ja ekspordilitsentside süsteemi kohaldamise üksikasjalikud erieeskirjad (EÜT L 117, lk 2), muudetud komisjoni 23. detsembri 2002. aasta määrusega (EÜ) nr 2333/2002 (EÜT L 349, lk 24) (edaspidi „määrus nr 1162/95"), artikkel 10 sätestas:

„[Nõukogu 30. juuni 1992. aasta m]ääruse (EMÜ) nr 1766/92 [teraviljaturu ühise korralduse kohta (EÜT L 181, lk 21)] artiklis 1 loetletud saadustele ja toodetele väljaantavate litsentside tagatiste määrad on järgmised:

a) 1 euro tonni kohta nende impordilitsentside puhul, mille suhtes ei kohaldata määruse (EMÜ) nr 1766/92 artikli 10 lõike 4 neljandat taanet [...]"

Määrus (EÜ) nr 958/2003

7 Komisjoni 3. juuni 2003. aasta määrus (EÜ) nr 958/2003, milles sätestatakse nõukogu otsuse 2003/286/EÜ üksikasjalikud rakenduseeskirjad seoses teatavatele Bulgaaria Vabariigist pärit teraviljatoodetele ühenduse tariifikvootide kujul antavate soodustustega ning muudetakse määrust (EÜ) nr 2809/2000 (ELT L 136, lk 3; ELT eriväljaanne 03/39, lk 11), tunnistati kehtetuks komisjoni 22. detsembri 2006. aasta määrusega (EÜ) nr 1996/2006, millega kohandatakse mitut teravilja- ja

riisiturgu käsitlevat määrust Bulgaaria ja Rumeenia ühinemise tõttu Euroopa Liiduga (ELT L 398, lk 1). Arvestades põhikohtuasja asjaolude asetleidmise aega, on põhikohtuasja suhtes kohaldatav siiski määrus nr 958/2003.

8 Määruse nr 958/2003 põhjenduses 6 oli märgitud:

„Erandina [määruse nr 1162/95] artiklist 10 tuleks kvootide veatu haldamise tagamiseks kehtestada suhteliselt kõrge impordilitsentside tagatis."

9 Selle määruse artikli 1 lõige 2 sätestas:

„[…] Bulgaaria Vabariigist pärit […] maisi impordimaksuta importimisel […] tariifikvoodi alusel […] tuleb esitada käesoleva määruse kohaselt väljastatud impordilitsents."

10 Nimetatud määruse artikkel 1a sätestas:

„[Ü]ks importija [võib] esitada ainult ühe impordilitsentsi taotluse […] perioodi kohta. Kui üks importija esitab rohkem kui ühe taotluse, lükatakse kõik tema taotlused tagasi ja taotluste esitamise hetkeks saadud tagatised antakse asjaomasele liikmesriigile."

11 Määruse artikkel 8 sätestas, et „määruses ettenähtud impordilitsentside tagatis on 30 eurot tonni kohta".

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

12 Itaalia pädev asutus väljastas 15. septembril 2003 Martinile litsentsi 7000 tonni maisi tollimaksu nullmääraga importimiseks Bulgaariast. Määruse nr 958/2003 artikli 8 kohaselt esitas see äriühing oma impordikohustuste täitmiseks tagatise 30 eurot tonni kohta.

13 Lisaks nimetatud kohustustele, mille täitmist ei ole vaidlustatud, pidi tagatise vabastamiseks Martini esitama litsentsi kasutamise tõendi hiljemalt kahe kuu jooksul pärast litsentsi kehtivusaja lõppemist. Ministero andis 17. veebruaril 2004 määruse selle kohta, et tagatisest jäetakse tagastamata 15% ehk 31 500 eurot, sest nimetatud äriühing ei järginud määratud tähtaega.

14 Martini esitas 20. veebruaril 2004 selle määruse peale kaebuse, vastustades importimise garanteerimiseks esitatud tagatise summa kasutamist tagastamata jäetava summa arvutamisel parameetrina. Ta on seisukohal, et määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c kohaselt peab impordilitsentsi kasutamise tõendi hilinenud esitamise korral tagastamata jäetava summa arvutamisel võtma aluseks mitte antud juhul kohaldatud tagatismäära 30 eurot imporditud toote tonni kohta, vaid määra üks euro tonni kohta, mida vastavalt määruse nr 1162/95 artiklile 10 kohaldatakse üldiselt litsentsidele maisi importimiseks kolmandatest riikidest.

15 Ministero jättis 8. märtsil 2004 selle määruse muutmata. Martini ettepanekul palus ta siiski Euroopa Komisjoni põllumajanduse peadirektoraadilt arvamust määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c tõlgendamise kohta. Komisjoni 20. aprilli 2004. aasta vastusest nähtuvalt on selle sätte lõpuosa kohaldamine võimalik üksnes siis, kui on olemas teine, erineva tagatismääraga impordilitsents kõnesoleva toote samasugustel tingimustel importimiseks. Seda vastust arvesse võttes jättis Ministero muutmata oma määruse, millega otsustati tagatis jätta tagastamata.

16 Martini teatas 21. mai 2004. aasta kirjas Ministerole, et ta vastab määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punktis c sätestatud erandi kohaldamise tingimustele, sest tal on veel üks impordilitsents, mis on antud samaks ajavahemikuks ja sama liiki toote importimiseks muust kolmandast riigist kui

Bulgaaria ning milles on ette nähtud tagatis üks euro tonni kohta. Seetõttu esitas ta Ministerole kordustaotluse arvutada tagastamata jäetav summa asjassepuutuval turul kohaldatava tavalise tagatismäära alusel.

17 Ministero leidis aga, et teine impordilitsents ei vasta erandi kohaldamise tingimustele, kuna see ei ole välja antud määruse nr 958/2003 alusel ega puuduta maisi importimist Bulgaariast. Seetõttu jättis Ministero 22. juunil 2004 oma määruse taas muutmata.

18 Kuna Tribunale di Roma jättis 14. jaanuari 2008. aasta otsusega rahuldamata Martini kaebuse määruse peale, esitas Martini selle kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse Corte d'appello di Romale. See kohus leidis, et kõnesolevate õigusnormide puhul on võimalikud mitu tõlgendust.

19 Neil asjaoludel otsustas Corte d'appello di Roma menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1 Kas [määruse nr 1291/2000] artiklit 35 tuleb tõlgendada nii, et seal sätestatud sanktsiooni - mis seisneb selles, et jäetakse tervenisti tagastamata tagatis, mille on andnud ühenduse ettevõtjad, kes on saanud impordi-/ekspordilitsentsi seoses tootega, mida reguleerib teraviljaturu ühine korraldus - peamine eesmärk on hoida ära olukorda, kus need ettevõtjad jätaksid täitmata oma peamise kohustuse (nagu vastavas litsentsis viidatud teravilja tegelik importimine või eksportimine), mida neil tuleb täita, pidades silmas tehingut, mille jaoks nad litsentsi said ning tagatise andsid?

2. Kas [määruse nr 1291/2000] artikli 35 lõike 4 sätteid tuleb selles osas, milles need sätestavad impordilitsentsi väljaandmisel antud tagatise vabastamise tingimused ja eeskirjad, tõlgendada nii, et sekundaarse kohustuse täitmatajätmisel, mis seisneb konkreetsel juhul impordi nõuetekohase toimumise tõendi hilinenud esitamises (ning sellest tulenevas tagatise vabastamise taotluse hilinenud esitamises), tuleb kohaldatava sanktsiooni summa määrata kindlaks, olenemata konkreetse tagatise summast, mis tuleks asjaomase imporditehinguga seotud peamise kohustuse täitmata jätmisel tervenisti tagastamata jätta, kuna konkreetsel juhul tuleb see summa kindlaks määrata hoopis lähtuvalt normaalsest tagatise summast, mida kohaldatakse üldiselt sama laadi toodete impordi suhtes, mis on toimunud asjassepuutuval perioodil?

3. Kas [määruse nr 1291/2000] artikli 35 lõike 4 punkti c seda osa, kus on sätestatud, et „kui antud toote kohta on olemas erinevaid tagatismäärasid sisaldavad litsentsid või sertifikaadid, kasutatakse kaotatava summa arvutamiseks impordi või ekspordi suhtes kohaldatavat madalaimat määra", tuleb tõlgendada nii, et juhul, kui ühenduse ettevõtja on teravilja nõuetekohaselt importinud, kuid ei ole kinni pidanud tähtajast, mis on ette nähtud tõendite esitamiseks selle kohta, et import Euroopa Ühendusse toimus, tuleb kohaldada sanktsiooni, mille summa arvutatakse lähtuvalt väikseimast selle toote importimise perioodil kehtinud tagatisest, olenemata konkreetsetest tollimaksuga seotud tingimustest (nagu väidab Martini), või üksnes nende konkreetsete tollimaksutingimuste esinemise korral (nagu väidab Itaalia riik)?"

Eelotsuse küsimuste analüüs

Esimene küsimus

20 Esimese küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas määruse nr 1291/2000 artiklit 35 tuleb tõlgendada nii, et selles sättes ette nähtud tagatise eesmärk on impordikohustuse garanteerimine.

21 Selle kohta olgu märgitud, et vastavalt määruse nr 1291/2000 põhjendusele 10 on niisuguse tagatise üheks eesmärgiks garanteerida kohustus importida vastavaid tooteid impordilitsentsi kehtivusajal.

22 Ent määruse artikli 35 lõike 4 sõnastusest nähtuvalt on selle tagatise eesmärgiks ka garanteerida, et litsentsi kasutamise tõend esitataks kindla tähtaja jooksul. Nagu määruse põhjenduses 12 märgitud, kasutatakse impordilitsentse mõnikord koguseliste impordipiirangute haldamiseks, mis eeldab seda, et väljaantud litsentside kohaselt toimunud impordist oleks võimalik teada saada suhteliselt lühikese aja jooksul. Seeläbi aitab määruse nr 1291/2000 artiklis 35 ette nähtud tagatis kaasa ka koguseliste impordipiirangute haldamise eesmärgi saavutamisele.

23 Järelikult tuleb esimesele küsimusele vastata, et määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c tuleb tõlgendada nii, et selles sättes ette nähtud tagatise eesmärk ei ole üksnes impordikohustuse garanteerimine, vaid ka garanteerida, et litsentsi kasutamise tõend esitataks kindla tähtaja jooksul.

Teine ja kolmas küsimus

24 Teise ja kolmanda küsimusega, mida tuleb analüüsida koos, palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c tuleb tõlgendada nii, et impordi nõuetekohase toimumise tõendi hilinenud esitamise korral tuleb summa, mida ei tagastata koguste puhul, mille kohta ei ole sama lõike punktis a sätestatud tähtaja jooksul tõendit esitatud, arvutada selle tagatismäära alusel, mida tegelikult kohaldati ajal, kui esitati taotlus kõnesoleva impordi jaoks litsentsi või litsentside saamiseks. Seoses sellise tõlgendusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada saada, milline mõju võib olla asjaolul, et tagatise andmisel lähtuti kõrgemast määrast kui määr, mida kohaldati imporditud tootega sama liiki toote muudel importimistel, kuna nimetatud toode oli imporditollimaksust vabastatud.

25 Kõigepealt tuleb rõhutada, et määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c sõnastusest nähtub selgelt, et impordi nõuetekohase toimumise tõendi hilinenud esitamise eest on üldjuhul sanktsiooniks 15% antud tagatise summast, mida ei tagastata, kui tooteid ei impordita. Järelikult tuleb sanktsiooni arvutamisel põhimõtteliselt lähtuda tagatismäärast, mida tegelikult kohaldati ajal, kui esitati impordilitsentsi taotlus seoses impordiga, mille toimumise kohta ei esitatud määratud tähtaja jooksul tõendit.

26 Ent olgu meenutatud, et määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c lõpuosas on sätestatud ka seda, et kui antud toote kohta on olemas erinevaid tagatismäärasid sisaldavad litsentsid, kasutatakse kaotatava summa arvutamiseks impordi suhtes kohaldatavat madalaimat määra.

27 Eelduseks on aga, et need litsentsid oleksid üheaegselt kohaldatavad samale imporditud kogusele. Nimelt on määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c lõpuosa sõnastuse, eelkõige fraasi „impordi suhtes kohaldatav madalaim määr” kohaselt välistatud, et tagatismäära, mida konkreetselt ei kohaldata kõnesolevale impordile (või ei kasutata imporditud koguseid tegelikult hõlmava impordilitsentsi puhul), saaks võtta arvesse selles sättes ette nähtud sanktsiooni arvutamisel, ning see ei sõltu asjaolust, kas niisugust tagatismäära võib pidada vastavat liiki toote puhul „tavaliseks määraks”.

28 Niisugust tõlgendust kinnitab ka komisjoni mainitud asjaolu, et määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c lõpuosas sätestatud erinorm on tingitud imporditud koguste asendatavusest ja teatava impordilitsentsi mingi kindla kogusega seostamise keerulisusest. Ilma selle erinormita oleks oht, et pädev asutus määrab hilinemise eest sanktsiooni kõige madalama määra asemel kõige kõrgemat määra kasutades, kui tegemist on kogustega, millele on kohaldatavad erinevat tagatismäära ette nägevad litsentsid.

29 Järelikult on kõnesolev erinorm kohaldatav üksnes juhul, kui importija tugineb pädeva asutuse ees üheaegselt mitmele litsentsile, mis näevad ette erinevad tagatismäärad kogu imporditoimingule, mis puudutab ühte ja sama ühesugust päritolu toodet.

30 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et teatava toote impordile on erinevaid tagatismäärasid sisaldavad litsentsid määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c lõpuosa mõttes kohaldatavad siis, kui importija tugineb pädeva asutuse ees üheaegselt mitmele litsentsile, mis näevad ette erinevad tagatismäärad kogu imporditoimingule, mis puudutab ühte ja sama ühesugust päritolu toodet, ja kui pädeval asutusel on võimalik imporditud kogusele selliseid erinevaid määrasid kohaldada.

31 Põhikohtuasja kohta olgu märgitud, et Euroopa Kohtule esitatud toimikust ei nähtu, nagu oleks Martini esitanud mitu litsentsi, mis nägid Bulgaariast maisi importimiseks ette erinevad tagatismäärad – seda tuleb kontrollida eelotsusetaotluse esitanud kohtul. Kui see peab paika, ei ole määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c lõpuosas sätestatud erinorm põhikohtuasja asjaoludele kohaldatav.

32 Isegi kui oletada, et see erinorm on põhikohtuasja asjaoludele kohaldatav, sest eelotsusetaotluse esitanud kohus teeb kindlaks, et Martini esitas tõepoolest mitu litsentsi, mis nägid põhikohtuasjas kõne all olevaks maisiimpordiks ette erinevad tagatismäärad, hõlmavad määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c lõpuosas kasutatud sõnad „impordi suhtes kohaldatav madalaim määr" sellise sõnastuse üldist laadi arvestades ka olukorda, kus tagatismäär, mida kohaldati tavalise tollimaksumääraga impordiks litsentsi väljastamisel, on madalam kui tagatismäär, mida kohaldatakse litsentsi väljastamisel nullmääraga impordiks sooduskorras, nagu on sätestatud määruses nr 958/2003.

33 Eeltoodut arvesse võttes tuleb teisele ja kolmandale küsimusele vastata, et määruse nr 1291/2000 artikli 35 lõike 4 punkti c tuleb tõlgendada nii, et impordi nõuetekohase toimumise tõendi hilinenud esitamise korral tuleb summa, mida ei tagastata koguste puhul, mille kohta ei ole määruse artikli 35 lõike 4 lõike punktis a sätestatud tähtaja jooksul tõendit esitatud, arvutada selle tagatismäära alusel, mida tegelikult kohaldati ajal, kui esitati taotlus kõnesoleva impordi jaoks litsentsi või litsentside saamiseks. Seda tõlgendust ei mõjuta asjaolu, et tagatise andmisel lähtuti kõrgemast määrast kui määr, mida kohaldati imporditud tootega sama liiki toote muudel importimistel, kuna nimetatud toode oli imporditollimaksust vabastatud.

Kohtukulud

34 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (üheksas koda) otsustab:

1. **Komisjoni 9. juuni 2000. aasta määruse (EMÜ) nr 1291/2000, millega sätestatakse põllumajandussaaduste ja -toodete impordi- ja ekspordilitsentside ning eelkinnitussertifikaatide süsteemi kohaldamise ühised üksikasjalikud eeskirjad, muudetud komisjoni 20. veebruari 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 325/2003, artiklit 35 tuleb tõlgendada nii, et selles sättes ette nähtud tagatise eesmärk ei ole üksnes impordikohustuse garanteerimine, vaid ka garanteerida, et litsentsi kasutamise tõend esitataks kindla tähtaja jooksul.**

2. **Määruse nr 1291/2000, muudetud määrusega nr 325/2003, artikli 35 lõike 4 punkti c tuleb tõlgendada nii, et impordi nõuetekohase toimumise tõendi hilinenud esitamise korral tuleb summa, mida ei tagastata koguste puhul, mille kohta ei ole määruse artikli 35 lõike 4 lõike punktis a sätestatud tähtaja jooksul tõendit esitatud, arvutada selle tagatismäära alusel, mida tegelikult kohaldati ajal, kui esitati taotlus kõnesoleva impordi jaoks litsentsi või litsentside saamiseks. Seda tõlgendust ei mõjuta asjaolu, et tagatise andmisel lähtuti kõrgemast määrast kui määr, mida kohaldati imporditud tootega sama liiki toote muudel importimistel, kuna nimetatud toode oli imporditollimaksust vabastatud.**

Allkirjad